

“मीठे बच्चे- अवगुणहरूलाई निकालेर साफदिल बन, सच्चाई र पवित्रताको गुण धारण गर्नु भन्ने सेवामा सफलता मिलिरहन्छ।”

प्रश्न:- तिमी ब्राह्मण बच्चाहरूको कर्मातीत अवस्था कहिले र कसरी बन्छ?

उत्तर:- लडाईंको सामान पूरा तयार भएपछि तिमीहरू सबैको कर्मातीत अवस्था नम्बरवार बन्छ। अहिले दौड चलिरहेको छ। कर्मातीत अवस्था बन्नको लागि पुरानो दुनियाँबाट बुद्धि निस्कनु पर्छ। शिवबाबा, जसद्वारा २१ जन्मको वर्सा मिल्छ, उहाँ सिवाय अरु कोही याद नआओस्, पूरा पवित्र बन।

गीत:- मुखडा देख ले प्राणी...

ओम् शान्ति। जब बच्चाहरूलाई बेहदका बाबा मिल्छ, बच्चाहरूले चिन्छन्। हरेकले महसुस गर्छन्- हामी कति पाप आत्मा थियौं र कति पुण्य आत्मा बनिरहेका छौं। जति-जति श्रीमतमा चल्छन्, त्यति नै बाबालाई अनुसरण गर्छन्। बच्चाहरूको अगाडि एक त यो चित्र छ र देलवाडाको मन्दिर पनि पूरा यादगार छ। गीत पनि गाउँछन्- दूरदेशका.... अहिले पराइ देश, पतित शरीरमा आउनु भएको छ। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ- यो पराइ देश हो। पराइ कस्को को? रावणको। तिमी पनि पराइ देश अथवा रावण राज्यमा छौ। पहिला रामराज्यमा थियौ। यतिबेला पराइ अर्थात् रावण राज्यमा छन्। शिवबाबाले त विचार सागर मन्थन गर्नुहुन्। यी ब्रह्माले विचार सागर मन्थन गरेर सम्झाउँछन्। यी जुन जैनीहरू छन्, यो देलवाडा मन्दिर उनीहरूको हो। जुन चैतन्य थिए, यो उनीहरूको नै जड यादगार हो। आदिदेव आदिदेवी पनि बसेका छन्। माथि स्वर्ग छ। तर यदि जो उनीहरूको भक्त छन्, उनीहरूलाई ज्ञान मिल्यो भने राम्ररी बुझ्न सक्छन्। वास्तवमा तल राजयोगको शिक्षा लिइरहेका छन्। माथि पनि प्रवृत्ति मार्ग, तल पनि प्रवृत्ति मार्ग। कुमारी कन्या, अधर कन्याका पनि चित्र छन्। अधरकुमार र कुमारी पनि छन्। त्यसैले मन्दिरमा आदिदेव ब्रह्मा पनि बसेका छन् र बच्चाहरू पनि बसेका छन्। अहिले तिमीले बुझेका छौ- ब्रह्मा-सरस्वती नै राधा-कृष्ण बन्छन्। ब्रह्माको आत्माको धेरै जन्मको अन्त्यको यो जन्म हो। यो बाबा र बच्चाको यादगार हो। यस्तो त होइन हजार लाखौं चित्र राखिन्छ। नमूनामा थोरै चित्र राखिन्छ। यो हो जड र हाम्रो हो चैतन्य। जसले कल्प पहिला स्वर्ग बनाएका थिए, उनीहरूका नै यादगार हुन्। जगत् अम्बा, जगत् पिता र उनका बच्चाहरू हुन्। धेरैजसो माताहरू भएका हुनाले बी.के. नाम लेखिएको हो। मन्दिरमा पनि कुमारी कन्या र अधर देवी छन्। भित्र हात्तीमाथि पुरुषका चित्र छन्। यी सबै कुरा तिमी बच्चाहरूले नै बुझ्न सक्छौ।

तिमी अहिले साफदिल बन्छौ। आत्माबाट अवगुण निकालिरहेका छौ। तिम्रो मम्माले सम्झाउँदा त्यसको तीर लाग्थो। उनमा सच्चाई, पवित्रता थियो। थिइन् पनि कुमारी। मम्माको नाम पहिला आउँछ। पहिला लक्ष्मी फेरि नारायण। बाबा भन्नुहुन्छ- मम्माको जस्तो गुण धारण गर। अवगुणलाई निकाल्दै जाऊ। निकालेनौ भने पदभ्रष्ट हुन्छौ। सपूत बच्चाहरूको काम हो हरेक कुरा बुझ्नु। पहिला तिमी बेसमझदार थियौ। अहिले बाबाले समझदार बनाउनुहुन्छ। अज्ञानमा बच्चाहरू बिग्रिए भने पिताको नाम बदनाम गर्छन्। यहाँ त बेहदका बाबा हुनुहुन्छ। ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू भएर फेरि ईश्वर बाबाको नाम बदनाम गरे

भने उनको के हालत होला। यस्तो काम किन गर्नुपन्यो जसबाट पद पनि भ्रष्ट हुन्छ, धेरैलाई नोक्सान पनि हुन्छ। त्यसैले बाबाले सम्झाउनु भएको छ— दूरदेशबाट आउनुहुन्छ पराइ देशमा। फेरि रावण राज्य द्वापर देखि सुरु हुन्छ। भक्ति पनि द्वापर देखि सुरु हुन्छ, यतिबेला सबैको तमोप्रधान, जीर्ण अवस्था छ। यो बेहदको पुरानो वृक्ष हो। बेहदको ज्ञान कसैले दिन सक्दैन। बेहदको संन्यास कसैले गराउन सक्दैन। उनीहरूले हदको संन्यास गराउँछन्। बेहदका बाबाले बेहदको पुरानो दुनियाँको संन्यास गराउनुहुन्छ। आत्माहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ— हे बच्चाहरू! यो पुरानो दुनियाँ हो। अब तिमी ८४ जन्म पूरा भए। महाभारत लडाईं सामुने खडा छ। विनाश अवश्य हुनु छ, त्यसैले बेहदका बाबा र वर्सालाई याद गर। हे आत्माहरू सुनेका छौ? हामी आत्मा हौं, परमात्मा बाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ। जबसम्म यो पक्का निश्चय हुँदैन अर्थात् केही पनि बुझ्दैनौ। पहिला यो निश्चय गर हामी आत्मा अविनाशी छौं। हामी अशरीरी आत्मा शरीरमा आएर प्रवेश गर्छौं। नत्र जनसंख्या कसरी वृद्धि हुन्थ्यो। जसरी आत्माहरू परमधामबाट आएर शरीरमा प्रवेश गर्छन् त्यसैगरी परमपिता परमात्मा पनि यस शरीरमा प्रवेश गरेर भन्नुहुन्छ— तिमी मेरो बच्चा हौ। म सागरका बच्चाहरू जलेर खरानी भएका छौ। अब म आएको छु तिमीलाई पावन बनाएर वापस घर लैजानको लागि। जो विकारमा धेरै जान्छन्, उनलाई नै पतित भ्रष्टाचारी भनिन्छ। यो सारा दुनियाँ नै विकारी छ त्यसैले ड्रामा प्लान अनुसार म रावणको देशमा आएको छु। ५ हजार वर्ष पहिला पनि आएको थिएँ। हरेक कल्प आउँछु र आउँछु पनि संगम युगमा। बच्चाहरूलाई मुक्ति जीवनमुक्ति दिन आउँछु। सत्ययुगमा हुन्छ जीवनमुक्ति। अरू सबै मुक्तिमा रहन्छन्। जुन यतिका सबै आत्माहरू छन्, उनीहरूलाई कसले लैजान्छ? बाबालाई नै मुक्तिदाता र पण्डा भनिन्छ। बाबा नै आएर भक्तहरूलाई भक्तिको फल दिनुहुन्छ। तिमी नै पुजारीबाट पूज्य बन्छौ। बाबाले अरू कुनै मेहनत दिनुहुन्। देलवाडा मन्दिरमा चित्र वास्तवमा ठीक छन्। बच्चाहरू योगमा बसेका छन्, उनीहरूलाई शिक्षा दिने को हुनुहुन्छ? परमपिता परमात्माको चित्र पनि छ। शिवबाबाले ब्रह्माद्वारा सत्ययुगको स्थापना गरिरहनु भएको छ। यहाँ पनि चित्रमा हेर वृक्ष मुनि तपस्या गरिरहेका छन्। ब्रह्मा, सरस्वतीका पनि माता भए। गायन पनि गरिन्छ— त्वमेव माताश्च पिता... निराकारलाई कसरी भन्न सकिन्छ। यिनमा उहाँले प्रवेश गर्नु भएको छ, त्यसैले यिनी माता बने नि। संन्यासी त निवृत्ति मार्गका हुन्, आफ्नो मुखद्वारा भन्छन्— यी मेरो अनुयायी हुन्। उनीहरूले पनि भन्छन् हामी अनुयायी हौं। यहाँ त माता-पिता दुवै हुनुहुन्छ, त्यसैले भन्छन् त्वमेव माताश्च पिता... बन्धु पनि हुनुहुन्छ। जसमा प्रवेश गर्छन् उनले पनि पढिरहन्छन्, त्यसैले सखा पनि बन्छन्। शिवबाबा भन्नुहुन्छ— मैले ब्रह्माद्वारा गोद लिएको हुँ। तिमीले राजयोग सिकिरहेका छौ। शिवबाबाको आफ्नो शरीर त छैन। वहाँ मन्दिरमा लिंग राखिएको छ। देलवाडाको अर्थ कसैले बुझ्न सक्दैनन्। अधरकुमारी, कुमारी कन्या पनि छन्, सिकाउनेवाला शिवको चित्र पनि छ। स्वर्गको मालिक बनाउनेवाला वास्तवमा गुरु हुनु पर्छ। त्यहाँ कृष्णको कुरा हुँदैन। जहाँ ब्रह्मा बसेका छन्, त्यहाँ कृष्ण कसरी आउँछन्। कृष्णको आत्माले तपस्या गरिरहेको छ, सुन्दर बन्नको लागि। अहिले श्याम छन्। माथि वैकुण्ठको सुन्दर चित्र खडा छ। ब्राह्मण-ब्राह्मणीहरू नै फेरि देवता बन्छन्। तिमीलाई यस्तो बनाउनेवाला सबैभन्दा उच्च हुनुहुन्छ। त्यसैले यो देलवाडा मन्दिर सबैभन्दा उच्च छ।

तिमी बच्चाहरूले ज्ञान त सबैलाई दिन्छौ तर कतिले सम्झन्छन् ज्ञानमा आएर पति-पत्नी दुवै साथै रहेर पवित्र बस्नु- यो त ठूलो तागतको कुरा हो। तर यो बुझ्दैनन्- यो सर्वशक्तिमान् बाबाको तागत हो। हेर बाबाले स्वर्गको कति प्रलोभन दिनुहुन्छ। प्यारा बच्चाहरू! पवित्र बन्यौ भने स्वर्गको मालिक बन्छौ। मायाका तूफान त धेरै आउँछन्। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! तिमी कति फस्टक्लास थियौ। तिमीलाई के भयो? बाबाले तुरुन्तै बताउनुहुन्छ- यतिबेला ब्राह्मणहरूको मालामा नम्बरवार को-को छन्। तर सबै कायम रहँदैनन्। कमाईमा दशाहरू बस्छन् नि। कसैलाई राहुको दशा लाग्यो भने फेरि छोडेर जान्छन् पुरानो दुनियाँमा। भन्छन्- मद्दारा मेहनत हुँदैन। बाबालाई याद गर्न सकिदैन। न भन्नाले नास्तिक बन्छन्। दशा घुमिरहन्छन्। मायाको तूफान आउनाले शिथिल हुन्छन्। यदि भागन्ती भए भने बुझिन्छ श्याम बने। यहाँ आउँछन् सुन्दर बन्न। तिमी ब्राह्मण कुलका आत्माहरू श्यामबाट सुन्दर बनिरहेका छौ। यहाँ धेरै ठूलो कमाई छ। बच्चाहरूलाई थाहा छ- मम्मा-बाबा, लक्ष्मी-नारायण भन्नुहुन्छ। बच्चाहरूले भन्छन् बाबा हामी पनि हजुरले जस्तै पुरुषार्थ गरेर तखनशीन अवश्य बन्छौं। वारिस बन्छौं। तर फेरि पनि ग्रहचारी बस्छ। चालचलन पनि राम्रो हुनु पर्छ। तिम्रो धन्दा हो घर-घरमा सन्देश पुर्‍याउनु- शिवबाबालाई याद गर्नु भने विकर्म विनाश हुन्छ। विनाश पनि सामुने खडा छ- तिमीले निमन्त्रण दिइराख। तिम्रो दिन-प्रतिदिन उन्नति हुँदै जान्छ। सेवाकेन्द्रहरू खुल्दै जान्छन्। यो यति ठूलो भवन पनि सानो हुन्छ। पछि गएर कति भवन चाहिन्छन्। ड्रामामा आउनेहरूको लागि प्रबन्ध पनि अवश्य हुनु पर्छ। बच्चाहरूले आफ्नो लागि सबै कुरा गरिरहेका छन्। त्यसैले बच्चाहरूलाई बेहदको खुशी हुनु पर्छ। तर मायाले घरी-घरी बुद्धियोग तोडिदिन्छ। अहिले माला बन्न सक्दैन। अन्त्यमा रुद्रमाला बन्छ, फेरि विष्णुको माला बन्छ। बाबाले कति राम्ररी सम्झाउनुहुन्छ। अम्बाको मन्दिरको अगाडि पनि आफ्नो सेवाकेन्द्र हुनु पर्छ जहाँ यो सम्झाइयोस्- यिनी अहिले ज्ञान-ज्ञानेश्वरी हुन्। त्यहाँ पनि भीड लाग्नेछ। तिमीले केवल काम गर, पैसा छम-छम गरेर आउँछ। ड्रामामा पहिले नै निश्चित छ। तिमीले १० सेवाकेन्द्रहरू खोल बाबाले ग्राहक दिनुहुन्छ। तर सेवाकेन्द्र नै खोल्न सक्दैनन्। कलकत्ता शहरमा त धेरै सेवाकेन्द्रहरू खुल्नु पर्छ। हिम्मत बच्चाहरूको मदत बाबाको, जसलाई पनि टच गरिदिनुहुन्छ। काम तिमीले गर्नु पर्छ। बहुरूपीका बच्चाहरू बहुरूप धारण गरेर यो सेवा गर्न सक्छौ। जहाँ गएर पनि धेरैको कल्याण गर्न सक्छौ। जैनहरूको पनि सेवा गर्नु पर्छ। धेरै राम्रा-राम्रा जैनहरू छन्। तर बच्चाहरूको यति विशाल बुद्धि छैन, जसले सेवा गरून्। थोरै देह-अभिमान छ। अच्छा! मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) बाबाको बनेर मायाको वश हुनु हुँदैन। कर्मातीत बन्ने पुरुषार्थ गर्नु पर्छ। बाबालाई बिर्सेर नास्तिक बन्नु हुँदैन।
- २) बुद्धिद्वारा बेहदको संन्यास गर्नु छ। बेहद खुशीमा रहेर विशाल बुद्धि बनेर सेवा गर।

वरदान:- सबै कुरा बाबालाई सुम्पिएर डबल लाइट रहने बाबा समान न्यारा-प्यारा बन

डबल लाइटको अर्थ हो सबै कुरा बाबालाई सुम्पिनु। तन पनि मेरो होइन। यो तन सेवाको लागि बाबाले दिनु भएको हो। तिमी त प्रतिज्ञा छ— तन-मन-धन सबै हजुरको। जब तन नै आफ्नो छैन भने बाँकी के रह्यो। त्यसैले सदा कमल पुष्पको दृष्टान्त स्मृतिमा रहोस्। म कमल पुष्प समान न्यारा र प्यारा हुँ। यस्तो न्यारा रहनेलाई नै परमात्म प्यारको अधिकार मिल्छ।

स्लोगनः— मर्यादाहरूको रेखा भित्र रहनेवाला नै मर्यादा पुरुषोत्तम हो।

मातेश्वरीजीको अनमोल महावाक्य

सतोगुणी, रजोगुणी, तमोगुणी— यी तीन शब्दको अर्थ यथार्थ बुझ्नु आवश्यक छ। मनुष्यले सम्झन्छन् यी तीन गुण सँगसँगै चलिरहन्छन्, तर विवेकले के भन्छ— के यी तीनै गुण सँगसँगै आउँछन् वा तीनै गुणको पार्ट भिन्ना-भिन्नै युगमा हुन्छ? विवेकले त यस्तै भन्छ— यी तीनै गुण सँगसँगै चल्दैनन्। जब सत्ययुग हुन्छ सतोगुण हुन्छ, द्वापर हुँदा रजोगुण हुन्छ र कलियुग हुँदा तमोगुण हुन्छ। जब सतो हुन्छ तमो रजो हुँदैन, जब रजो हुन्छ अनि फेरि सतोगुण हुँदैन। यी मनुष्यहरूले त त्यस्तै सम्झेर बसेका छन्, यी तीनै गुण सँगसँगै चल्दै आउँछन्। यो कुरा भन्नु सरासर भूल हो। उनीहरूले सम्झन्छन् जब मनुष्यले सत्य बोल्छन्, पाप कर्म गर्दैनन् भने उनीहरू सतोगुणी हुन्छन् तर विवेकले भन्छ— जब हामीले भन्छौं सतोगुण, अनी यस सतोगुणको मतलब हो सम्पूर्ण सुख अर्थात् सारा सृष्टि सतोगुणी हुन्छ। तर यस्तो भन्दैनन् जसले सत्य बोल्छ ऊ सतोगुणी हो र जो झुटो बोल्छ ऊ कलियुगी तमोगुणी हो, यसरी नै दुनियाँ चल्दै आउँछ। अहिले हामीले सत्ययुग भन्दछौं भने यसको मतलब हो सारा सृष्टिमा सतोगुण सतोप्रधान हुनु पर्छ। हो, कुनै समय यस्तो सत्ययुग थियो जहाँ सारा संसार सतोगुणी थियो। अहिले त सत्ययुग छैन, अहिले त हो कलियुगी दुनियाँ अर्थात् सारा सृष्टिमा तमोप्रधानताको राज्य छ। यस तमोगुणी समयमा फेरि सतोगुण कहाँबाट आयो! अहिले छ घोर अन्धकार जसलाई ब्रह्माको रात भनिन्छ। ब्रह्माको दिन हो सत्ययुग र ब्रह्माको रात हो कलियुग, त्यसैले हामीले दुवैलाई मिलाउन सक्दैनौं।

२) “यस कलियुगी दुनियाँमा कुनै सार छैन, यो असार संसार हो”

यस कलियुगी संसारलाई असार संसार किन भनिन्छ? किनकि यस दुनियाँमा कुनै सार छैन मतलब कुनै पनि वस्तुमा त्यो तागत रहेन अर्थात् सुख शान्ति पवित्रता छैन, जुन यस सृष्टिमा कुनै समय सुख शान्ति पवित्रता थियो। अहिले त्यो तागत छैन किनकि यस सृष्टिमा ५ भूतहरूको प्रवेशता छ। यसैले नै यस सृष्टिलाई भयको सागर अथवा कर्मबन्धनको सागर भनिन्छ। त्यसैले मनुष्य दुःखी भएर परमात्मालाई पुकारिरहेका छन्, हे परमात्मा हामीलाई भवसागरबाट पार लगाउनु होस्। यसबाट सिद्ध हुन्छ अवश्य कोही अभय अर्थात् निर्भयताको पनि संसार छ जहाँ जान चाहन्छन्। त्यसैले यस संसारलाई पापको सागर भन्दछन्, जसबाट पार भएर पुण्य आत्माहरूको दुनियाँमा जान चाहन्छन्। दुनियाँ दुइवटा छन्, एउटा सत्ययुगी सार भएको दुनियाँ, अर्को हो कलियुगी असार दुनियाँ। दुवै दुनियाँ यस सृष्टिमा हुन्छन्। अच्छा! ओम् शान्ति।